

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ (Μάρκ. 8, 34 - 9, 1)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στό Γαλατά, στίς 18/9/1994)

1. Τό ψάρι καί ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ

Εὔκολο πράγμα νά κάνει κάποιος χιοῦμορ καί νά λέει ἐξυπνάδες σέ βάρος τῆς ψυχῆς του, ἀλλά εἶναι φοβερό καί ὀδυνηρό νά ἀρνεῖται ἐκεῖνα πού μᾶς φανέρωσε ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι «ὁ ἐπί πάντων Θεός», γιά τόν φωτισμό καί γιά τήν σωτηρία μας. Γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πολεμáει καί ἀντιμάχεται τόν ἑαυτό του στό ἱερότερο καί σπουδαιότερο σημεῖο τῆς ὑπαρξης του πού εἶναι ἡ σχέση του μέ τόν Θεό καί τήν αἰώνια ζωή.

Εἶπε ὁ Χριστός στό Εὐαγγέλιο: «Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐάν κερδίσει τόν κόσμον ὅλον καί ζημιωθεῖ τήν ψυχὴν αὐτοῦ; Τί θά δώσει ὁ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα γιά τήν ψυχὴ του;» Μέ τί θά τήν ζυγίσει; Γιά πόσο θά τήν πουλήσει; Τί ἀξία θά τῆς δώσει;

Κάποια φορά, εἶχε πεθάνει ἡ κόρη ἑνός παπά. Φυσικά ὁ παπάς ἦταν στενοχωρημένος καί ὁ πόνος του ἦταν μέγáλος.

Κάθε τόσο ἀναστενάζε καί προσευχόταν γιά τήν κόρη του, ἡ ὁποία ἦταν καλή κοπέλα, νά βρεθεῖ στόν παράδεισο, στήν αἰώνια ἀνάπαυση καί στήν αἰώνια χαρά.

Ἀλλά, ἐνῶ ἐξέφραζε στούς χωριανούς του τήν πεποίθησή του ὅτι ἡ κορούλα του θά βρίσκεται στόν παράδεισο, τοῦ εἶπε κάποιος:

-Δέν βαριέσαι παπούλη. Ὑπάρχει παράδεισος καί κόλαση; Καί ἐμεῖς σάν τά ἀρνάκια εἴμαστε. Μόλις πεθαίνουν, σβήνουν καί χάνονται. Ἔτσι πᾶμε καί ἐμεῖς.

-Μή τό λές, παιδί μου, αὐτό, τοῦ εἶπε ὁ παπάς. Δέν εἶναι καλά αὐτά τά λόγια. Μή μέ πληγώνεις.

-Τί νά σέ πληγώσω καί νά μήν σέ πληγώσω παπούλη, αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα, τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ παπάς ἔφυγε ἀπό τήν παρέα στενοχωρημένος. Ἦταν ἄλλωστε ὥρα νά πάει

στό σπίτι του. Καθώς ξγείρει τό κεφάλι του νά αναπαυθεῖ, εἶδε ἕνα παράξενο ὄραμα. Εἶδε μπροστά του τήν κόρη του, νά λάμπει ἀπό χαρά καί νά εἶναι ντυμένη στά ὀλόλευκα. Τῆς φώναξε μέ λαχτάρα:

-Ποῦ εἶσαι κορούλα μου; Ζεῖς; Ζεῖς;

-Δέν μέ βλέπεις πατέρα; Ζῶ.

-Πῶς εἶσαι παιδί μου;

-Γεμάτη ἀπό χαρά. Ὁ Θεός μέ πῆρε κοντά Του.

-Μήπως θέλεις τίποτε;

-Τίποτε πατέρα, τοῦ λέει. Σέ εὐχαριστῶ πού προσεύχεσαι γιά μένα καί μέ μνημονεύεις συνεχῶς. Δέν μπορεῖς νά φανταστεῖς τί σημασία πού ἔχει αὐτό. Ἀλλά νά πᾶς νά πεῖς καί στόν κύρ-Κωνσταντή, ὅτι τόν εὐχαριστῶ, μέ ὅλη μου τήν καρδιά, γιά τό ψάρι πού μοῦ ἔστειλε.

Ὁ παπάς, δέν μποροῦσε πιά νά σταθεῖ στό σπίτι. Πῆγε καί ξανασυνάντησε τούς ἴδιους ἀνθρώπους. Καί τούς διηγήθηκε τό ὄραμα. Ἦταν ἐκεῖ καί ὁ κύρ-Κωνσταντής, ὁ ὁποῖος ὅταν ἄκουσε τά λόγια: «νά πεῖς στόν κύρ-Κωνσταντή ὅτι τόν εὐχαριστῶ γιά τό ψάρι πού μοῦ ἔστειλε», ἔκανε τόν σταυρό του καί εἶπε: «Χριστέ μου! Παναγία μου! τί θαύματα εἶναι αὐτά!» Τοῦ λέει ὁ παπάς:

-Πραγματικά, ἔτσι μοῦ εἶπε ἡ κόρη μου. Σέ παρακαλῶ ὁμως, πές μου, τί ψάρι τῆς ἔστειλες;

Ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νά διηγεῖται:

-Προχθές ἦρθε σπίτι μου ἕνας ψαράς, πού μοῦ φέρνει κάθε τόσο ψαράκια. Μοῦ ἔφερε ἕνα ὠραῖο ψάρι, ἀλλά ἐγώ ἤμουν νευριασμένος καί τοῦ εἶπα: «Δέν τό θέλω, δῶσ' το ἀλλοῦ». Ἀλλά μετά τό ξανασκέφτηκα καί γιά νά μή χάσει τά χρηματάκια του ὁ ἄνθρωπος τοῦ τό πλήρωσα καί τοῦ λέω: «Ξέρεις καμιά φτωχή οἰκογένεια; Πᾶρτο αὐτό τό ψάρι καί πῆγαινε νά τοῦς τό δώσεις γιά τήν κόρη τοῦ παπᾶ πού πέθανε, ψυχικό». Καί ὅπως εἶδες παπούλη τό ψάρι ἔφτασε στόν οὐρανό καί ἡ κόρη σου τό πῆρε;

Ἦταν ἐκεῖ κοντά καί ἐκεῖνος πού ἔλεγε ὅτι δέν ὑπάρχει τίποτε μετά τόν θάνατο. Τόν ρωτᾶ ὁ παπάς:

-Τί λές, κύρ Γιάννη; Δέν ὑπάρχει τίποτε;

-Παπούλη ὁ Θεός νά μέ συγχωρήσει, ἀπάντησε. Καί ἔκανε τόν σταυρό του.

2. Προσοχή στα άνοητα παζάρια.

«Τί θά δώσει ὁ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα γιά τήν ψυχή του;»

Γιά φανταστεῖτε τώρα ἀδελφοί ἕναν ἄνθρωπο νά λέει:

-Πουλάω τήν ψυχή μου, γιά τά μεζεδάκια πού τρώω τήν Τετάρτη καί τήν Παρασκευή. Γράφω στά παλιά μου τά παπούτσια τούς νόμους τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μου...

-Κάτσε βρέ ἀδελφέ! Γιά λίγο τυράκι, πού θά φᾶς τήν Τετάρτη καί τήν Παρασκευή, πουλᾶς τήν ψυχή σου; Δέν ἀξίζει λίγο παραπάνω;

Ὁ ἄλλος ἐκτιμᾷ τήν ψυχή του ὅσο μιά ἁμαρτία πού θά κάνει.

-Ἀδελφέ, πόσο κρατάει ἡ ἀπόλαυση τῆς ἁμαρτίας; Πέντε, δέκα λεπτά; Τόσο ἐκτιμᾷς τήν ψυχή σου;

Ἡ τήν ζυγίζεις τό ἴδιο μέ λίγα χρήματα; Πόσο θά τά κρατήσεις, ἀδελφέ; Πόσο θά τά ἔχεις; Πόσο θά γλεντήσεις; Καί ἀκόμα, τί χαρά θά σοῦ δώσει αὐτό τό γλέντι;

Εἶδατε ποτέ ἄνθρωπο, πού ἀγαπᾷ τόν Χριστό καί τόν ἀκολουθεῖ νά θυσιάζει τήν χαρά πού ἔχει στή καρδιά του, γιά νά τήν μεταφέρει στό σῶμα; Ὅταν πᾶμε νά διασκεδάσουμε, λέμε: Πάω νά διασκεδάσω, γιά νά μοῦ φύγει ἡ στενοχώρια. Ποῦ εἶναι ἡ στενοχώρια; Στήν καρδιά! Στήν ψυχή! Τί πᾶς νά κάνεις; Νά βάλω γαργαρισμό στό σῶμα μέ τό κρασάκι, μέ τό τραγούδι, μέ τόν χορό, μέ τά ξεφωνητά, μέ τίς βρισιές καί μέ καμιά ἄλλη βρωμοδουλειά.

Μά εἶναι δυνατόν αὐτά πού τέρπουν τό σῶμα νά θεραπεύσουν τήν πίκρα τῆς ψυχῆς; Μήπως ἔτσι, ἡ πίκρα τῆς ψυχῆς διπλασιάζεται;

Καί μετά μή ἔχοντας ἐπίγνωση ὁ ἄνθρωπος τί φάρμακο χρειάζεται, ἀντί νά πάει στόν γιατρό πού ὄρισε ὁ Χριστός, στόν γιατρό τῆς ψυχῆς, στόν ἱερέα, γιά νά τοῦ πεῖ πῶς πρέπει νά θεραπευτεῖ ἡ ψυχή του, στηρίζεται στό μυαλουδάκι του. Ἡ ρωτᾷ τούς κομπογιαννίτες.

-Βρέ φίλε, τί κάνεις ὅταν εἶσαι στενοχωρημένος;

-Πᾶμε στήν ταβερνούλα μας, λέει ὁ συγχωριανός.

-Καί ἐσύ, κύριε τῆς πρωτεύουσας, ποῦ πᾶς, ἅμα εἶσαι στενοχωρημένος;

-Πᾶμε στά Σόδομα καί στά Γόμορρα. Στά καινούργια καταστήματα πού ἄνοιξαν τώρα τελευταῖα καί ἐκεῖ γλεντᾶμε.

Καί μετά τί γίνεται; Μετά μαυρίζει ἡ ψυχὴ μιά γιά πάντα.

«Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐάν κερδίσει τόν κόσμον ὅλον καί ζημιωθεῖ τήν ψυχὴν αὐτοῦ;»

Λέει ὁ βασιλιάς Σολομῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει ἀπό τούς πλουσιότερους καί σοφότερους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, καί γλέντησε πιά πολύ ἀπό ὅλους τήν ζωὴ του: «Καί ἐκεῖνο τό δοκίμασα, καί τό ἄλλο τό δοκίμασα, καί βρῆκα ὅτι ὅλα εἶναι ματαιότητα, ὅλα εἶναι μιά ἰδέα, μιά ἀπάτη, μιά πλάνη. Ποιό εἶναι ἡ ἀλήθεια; Ἀλήθεια εἶναι νά κάνεις τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά βρίσκεσαι κοντά στόν Θεό».

3. Ἄκουσε τόν Χριστό. Τά ξέρει καλύτερα

Ὅταν κανεῖς ζεῖ κατά Θεόν, ἔχει τήν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς καί τῆς ἀνάστασης. Θυμηθεῖτε τήν ἱστορία πού εἶπαμε πρίν. Ὁ κύρ-Κωνσταντῆς οὔτε τό εἶχε φανταστεῖ ποτέ, ὅτι οἱ ἐλεημοσύνες καί οἱ προσευχές γιά τούς πεθαμένους πᾶνε στόν οὐρανό. Καί φτάνουν στά χέρια τῶν κεκοιμημένων, γιατί ὑπάρχει ἕνα τηλεφωνικό κέντρο πού λέγεται «Θεός», ὁ ὁποῖος τά μαζεύει ὅλα αὐτά, τά μεταβιβάζει καί μᾶς φέρνει σέ ἐπικοινωνία μέ τούς πολίτες τῆς Βασιλείας Του.

Ὁ καθένας, ἀδελφοί μου, ἔχει μιά ψυχὴ, τήν δική του ψυχὴ. Ἄμα τήν χάσει, δέν μπορεῖ νά τήν ἀντικαταστήσει μέ τίποτα. Γι' αὐτό, ἡ μεγαλύτερη ἀνοησία πού κάνουν οἱ ἄνθρωποι εἶναι, ὅταν παίζουν τήν ψυχὴ τούς κορώννα-γράμματα, μέ τήν σκέψη: «ποιός ξέρει; ὑπάρχει τίποτε;»

Ποῦ ὀφείλεται αὐτή ἡ σκέψη: «ὑπάρχει τίποτε;»

Ἀπάντηση τῶν ἁγίων πατέρων: Ὑπάρχει ἕνα ὄν, πού λέγεται διάβολος, καί θέλει νά μᾶς πλανᾷ καί νά μᾶς ἀπατᾷ. Τί εἶπε στήν Εὐα; «Εὐα γιατί εἶσαι τόσο κουτή; Γιατί βλέπεις αὐτό τό νοστιμότατο φρούτο καί τό θεωρεῖς δηλητήριο καί δέν τό τρῶς;» Καί ἡ Εὐα ξέχασε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί ἄρχισε νά σκέφτεται μόνο μέ τό δικό της μυαλουδάκι. Καί βρῆκε ὅτι πραγματικά ἐπρόκειτο γιά ἕνα ὠραῖο, ὠφέλιμο, καί γλυκύ πράγμα, πού δέν θά μπορούσε ποτέ νά βλάψει καί νά κάνει κακό.

Δέν σκέφτηκε, ὅτι ὑπάρχει μὲν σῶμα, ἀλλὰ ὑπάρχει καί ψυχή. Καί ἐκεῖνο πού φαίνεται νά ὠφελεῖ τό σῶμα, δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά ὠφελεῖ καί τήν ψυχή. Ἀλλά εἶναι δυνατόν ἐκεῖνο πού τό νομίζουμε ὠφέλιμο στό σῶμα νά εἶναι δηλητήριο γιά τήν ψυχή. Καί τό πικρό στό σῶμα, νά εἶναι γλυκύ γιά τήν ψυχή. Γιατί ἔτσι μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ νοικοκύρης καί ὁ κυρίαρχος στήν αἰώνια ζωή καί ξέρει τά θέματα αὐτά καλλίτερα ἀπό μᾶς.

Εἶπε ὁ Χριστός: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι»

Ἄν δέν ἀπαρνηθεῖς αὐτό πού σέ γοητεύει καί τό ὀνομάζεις «θεό σου» καί σέ κάνει νά λατρεύεις τήν κτίση καί ὄχι τόν Κτίστη, δέν πρόκειται νά βρεθεῖς κοντά στόν Χριστό.

Καί ὁ σταυρός ποιός εἶναι; Εἶναι ὁ κόπος πού κάνουμε γιά νά κυριαρχήσει ὁ Χριστός καί τό συμφέρον τῆς ψυχῆς μας πάνω σ' αὐτό πού λέγεται: Νικόλαος, Γιάννης, Μαρία. Καί γι' αὐτό πρέπει νά κάνουμε ἕνα ἥρεμο ἀλλά ἥρωικό ἀγώνα γιά νά κόψουμε ἐκεῖνα πού μᾶς ὑποδουλώνουν στά κτίσματα, στόν ἑαυτό μας, στήν σάρκα μας, στά πάθη μας, στίς κακίες μας, γιά νά μείνουμε ἐλεύθεροι, νά μπορούμε νά πηγαίνουμε ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ.

Ὅποιος τό κάνει αὐτό, ἀποκτᾷ τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει γλυκύτερο πράγμα, ἀπό τό νά ἔχεις εἰρήνη στήν ψυχή σου; Αὐτό εἶναι ὁ μεγαλύτερος θησαυρός. Ἄν ζήσουμε ἔτσι, ὅταν θά ἔρθει ἡ ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας, τότε πού θά βρεθοῦμε ἐνώπιόν του Κυρίου μας, Κριτοῦ καί Δικαστοῦ, θά ἔχουμε καί τότε εἰρήνη καί θά ποῦμε: «Χριστέ μου, μέ τό λίγο μυαλό πού εἶχα καί μέ τίς λίγες μου δυνατότητες, ἔκανα ὅ,τι μπορούσα γιά νά ζήσω κοντά Σου»

Καί Ἐκεῖνος θά ἀπλώσει τά χέρια Του νά μᾶς ἀγκαλιάσει, ὅπως ἀγκάλιασε τόν ἄσωτο υἱό καί θά μᾶς βάλει στά δεξιὰ Του. Ἀμήν.-